

Antidogma - A cionizmus patológiája

2013 január 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

„A palesztinok két lábon járó állatok. Alig emberek, én mondom!” Amikor 1982. június 25-én Menahem Begin ezekre a szavakra ragadtatta magát a Kneszetben, képviselőtársai lelkesen megtapsolták ítéletének helytállóságát.

Távolról sem ? volt azonban az első izraeli vezető?, aki ilyen drasztikus formában adott hangot a meghódított ország

?slakosai iránti megvetésének.

Chaim Weizmann, a szentföldi latorállam első elnöke például kijelentette: „A britek azt mondták nekünk, hogy néhány százezer néger van itt, és nincs semmi értékük” (idézi Arthur Ruppin, The Central Zionist Archives in Jerusalem, Office of Arthur Ruppin, S55, személyes iratok A107). Zsidó telepesekhez intézve szavait, Jichak Samir miniszterelnök ugyancsak eklatáns bizonyítékát adta a „másság” iránti averziójának: „A palesztinokat eltapossuk, mint a sáskákat..., a fejüket sziklákon és falakon zúzzuk szét” (The New York Times, 1988. április 1.). Ehud Barak miniszterelnökként már több mint egy évtizede arra figyelmeztette az izraeli lakosságot, hogy „a palesztinok olyanok mint a krokodilok, minél több húst adunk nekik, annál többet akarnak” (Jerusalem Post, 2000. augusztus 30.). Úgy t?nik, Ovadia Joszef szefárd f?rabbi sem zavartatta magát emberieségi megfontolásoktól, amikor Ábrahámban rokon testvéreir?l kijelentette: „Az Isteni Név sújtson le büntetéssel az arabok fejére, térítse el a magjukat (sic) és pusztítsa el ?ket! Nem szabad megszárni ?ket! Örömmel kell rakétákat l?nünk rájuk, és ki kell irtanunk ?ket. Gonosztev?k és átkozottak ?k! (2001. április 12.).

Jahve egy másik szolgáloja, Jichak Ginsburg a maga részér?l azt állítja, hogy „a zsidó vér és a gojok vére nem ugyanaz”, és hogy „ölni nem b?n, ha az áldozatok nem zsidók” (Jerusalem Post, 1989. június 19.). Avigdor Lieberman külügyminiszter 2009-ben egyenesen azt javasolta, hogy Gázával ugyanazt kell tenni, mint „amit az USA tett Japánban a második világháború végén”, más szóval atombombát kell ledobni rá. Ami pedig Eli Jisai jelenlegi belügyminisztert illeti, aki valóságos hajtóvadászatot folytat „az Ígéret földjére” bevándorolt afrikaiakra, ? egyáltalán nem rejti véka alá, hogy „minden eszközt fel fog használni az idegenek ki?zésére, mert Izrael a fehér embereké!” (Maariv, 2012. június 3.). A fajtisztaság követelménye nem emlékeztet valamire?

Illuzórikus lenne azt hinni, hogy Izraelben az idegengy?lölet csak néhány politikai vezet?re vagy vallási fanatikusra korlátozódik. Amint azt a Ha'aretz napilap által októberben közzétett (és lapunkban is ismertetett) egyik felmérés is meger?síti, a zsidó állam minden szintjén elterjedt ez a jelenség. Az izraeli zsidók 42 százaléka nem hajlandó egyazon épületben lakni arabokkal, és azt sem akarja, hogy gyermekeinek arab iskolatársai legyenek. 33 százaléuk a szavazati joguktól is megfosztaná arab polgártársait, 74 százaléuk egyetért azzal, hogy Ciszjordániában az arabok és a zsidók külön utakon közlekedjenek, 58 százaléuk pedig tudatában van ugyan annak, hogy az arabokkal szemben apartheid rendszer van érvényben, de mégis támogatja azt (Ha'aretz, 2012. október 23.).

Az Izrael kapcsán USrael által er?ltetett eddigi struccpolitika ellenére világosan látható, hogy ami ott történik, az egyáltalán nem egy alkalmi vagy egy kisebbségre korlátozott rasszizmus, mint a nyugati országok esetében, hanem a cionista vezet?k által propagált ideológia módszeres alkalmazása, és mint ilyen, az egész politikai és oktatási rendszer lényege. Az izraeli oktatási rendszer már gyermekkortól a szegregációt favorizálja, és arról

igyekszik meggyőzni a zsidó nebulókat (a jelek szerint sikerrel), hogy ők a „kiválasztott néphez” tartoznak és az antiszemitizmus örökös áldozatai, de a „világ legerkölcösebb hadserege” vigyáz rájuk.

Nurit Peled-Elhanan, aki összehasonlító irodalmat oktat a jeruzsálemi Héber Egyetemen, az ideológia és a propaganda oktatásban betöltött szerepét vizsgálva megállapította, hogy „az izraeli tankönyvek megfelelnek a rasszista diskurzus egyszerre verbális és vizuális összes kategóriájának”. Eklatánsan példázza ezt a fajta szemléletmódot a Derekh Erekh (Az értékek útja) nevet viselő új egyetemi oktatási program, amely kertelés nélkül deklarálja, hogy „az arab fiatal emberek és a zsidó fiatalok közötti kapcsolatok fenyegetést jelentenek az ország zsidó többségére nézve”. Hamisítatlan rasszista agymosás folyik az izraeli iskolákban, amelyekben egyrészt a palesztinokat nem emberi lényekként, hanem kezelendő „problémaként” ábrázolják (magát a „palesztin” szót sohasem használják), és archaikus, törzsi szokásokat követő primitív lényeknek állítják be őket, akik mindig „ellenségesek”, „agresszorok” vagy „terroristák”, másrészt a rezsimet „ostromlott várként” dicsőítik, amelyre éppen ezért nem érvényesek a nemzetközi jog szabályai.

Eva Illouz szociológus szerint még az igazságügyi szervek sem mentesek az fajgyűlölettől: „Az izraeli arabok persze állampolgárok, de az állampolgárságuk csak egyszeres adminisztratív tény, nem pedig egy aktív részvételi forma Izrael kultúrájában, politikájában és gazdaságában (Le Monde, 2012. november 4.). Izrael „alaptörvénye” - az ország területi határát rögzítő alkotmány híján - proklamálja, hogy zsidó államról van szó. Az új törvény, amelyet Netanjahu és Lieberman akar elfogadtatni, arra fog kötelezni minden izraeli állampolgárt, legyen bár keresztény, muzulmán vagy ateista, hogy kitoloncolás terhe mellett tegyen hátszégekűt az állam zsidó jellegére.

Valójában ez a teokrácia és a demokrácia vadházassága, szalonképesnek aligha mondható „zabigyerekekkel”: az izraeli személyi igazolványban feltüntetik, hogy a birtokosa zsidó vagy arab; egyedül a zsidó vallásos házasságnak van anyakönyvi értéke, a más vallási rítus szerinti házasság csak „elismert”; az igazságszolgáltatás diszkriminál az elkövető faji/etnikai jellege alapján, vagyis egy izraeli palesztin rendszerint súlyosabb büntetést kap, mint egy zsidó; a földterület alig két százaléka van izraeli palesztinok kezében, mert egy törvény felhatalmazza a Zsidó Ügynökséget, hogy megakadályozza a földek eladását nem zsidóknak stb.

Ahogy Amnon Be'eri Sulitzeanu, az izraeli arabok és zsidók egyenlőségéért küzdő egyik szervezet társigazgatója írja, „2010-ben majdnem teljes a zsidók és arabok közötti szegregáció Izraelben. Számunkra, akik itt élünk, ez magától értetődő dolog” (Ha'aretz, 2010. október 29.). A Human Rights Watch 2010. decemberi jelentése ismételten megerősíti, hogy „a palesztinok szisztematikus diszkrimináció áldozatai fajuk, etnikai és nemzeti eredetük miatt, amelynek következtében megfosztják őket villamosságtól, víztől, utaktól és iskoláktól, miközben a szomszédos zsidó telepések élvezik mindezeket a közszolgáltatásokat”. A 2011 novemberében Fokvárosban összeült Russel Bíróság Palesztináért - amely eminens nemzetközi jogászokat tömörített abból a célból, hogy megítéljék, Izraelben apartheid rendszer van vagy sem - arra a következtetésre jutott, hogy „Izrael a palesztin népet egy intézményesített uralmi rendszernek veti alá, amely a nemzetközi jog értelmében apartheidnek minősül. Ez a diszkriminációs rezsim változó formákkal és intenzitással nyilvánul meg a palesztinok eltérő kategóriáival szemben, a lakóhelyüktől függően. Izrael palesztin állampolgárai, noha szavazati joguk van, az izraeli jog szerint nem képezik a zsidó nemzet részét, következésképpen meg vannak fosztva a zsidó nemzetiségből eredő elnyöktől, és az elismert emberi jogok széles skáláját érintő szisztematikus megkülönböztetésnek vannak alávetve.”

Vége-hossza sincs a palesztin slakosokat hátrányosan megkülönböztető izraeli intézkedések sorának. Egyes utak használatát megtiltották a nem zsidók számára, ugyanakkor megalázó közúti ellenrzésekkel is korlátozzák a forgalmat. A B'Tselem békeközpont 2008-ban 459 útkadályt és 66 ellenrző pontot tartott számon Ciszjordániában. Az ún. Távollét törvénye lehetővé teszi az elüldözött arabok házainak kisajátítását. A palesztin területeket megfosztják az ivóvíztől, amelyből napi 70 liter jár egy palesztinnak, 300 liter egy zsidónak. Az izraeli belső elhárítás (Sahak) „megszéri” az arab diákokat, hogy kizárhatók legyenek az egyetemektől. A nemzetközi (és az izraeli) jog szerint törvénytelen módon bebörtönöznek kiskorúakat kődobálás vádjával, miközben a 2011-ben életbe léptetett, sztálinista ihletésű „bojkottellenes” törvény megtiltja az izraeli politika bírálatát, és így tovább ...

Izraelben „az idén huszonöt rasszista törvénytervezetet nyújtottak be, és tíznél többet meg is szavaztak, de alig egy maréknyi zsidó állampolgár ment ki tüntetni az utcára. Több mint háromszáz jogellenesen bebörtönzött személy folytatott teljes éhségstrájkot két hónapon keresztül, és alig egy maréknyi zsidó állampolgár tüntetett. Gyermekek ezrei nem járnak iskolába Kelet-Jeruzsálemben, mert a zsidó oktatási miniszter nem nyitja meg az osztályokat elöttük, és mert a rasszista állampolgársági törvény sehonnai állampolgárokká változtatta őket, és senki nem megy ki tüntetni. Családokat választanak szét, lakosokat toloncolnak ki, földeket sajátítanak ki, gyermekeket ágyukból rángatnak ki és kegyetlen vallatásnak vetnek alá, családokat dobnak ki házaikból az utcára,

farmereket kínoznak meg kipát visel? vadállatok a hadsereg védelme alatt és a kormány parancsára - és alig néhányan mennek ki tüntetni az utcára. Íme a cionista mozgalom sikerének csúcsa. Izrael Állam, amelyet hivatalosan apartheid államnak nyilvánítottak, azáltal különbözteti meg magát, ami mindig is a rasszizmus legtipikusabb módszere volt: az emberi lények osztályozásával." Mindezt nem egy megrögzött antiszemita mondja, hanem a már említett Nurit Peled-Elhanan (részlet 2012. június 9-i beszédéből), akinek a 14 éves lánya egy palesztin öngyilkos merénylet során vesztette életét.

Miközben tehát Izrael zsidó lakosait - az el?bbiek szerint - többnyire hidegen hagyja a palesztin honfitársaikat sújtó mindennapos államhatalmi atrocitások és vegzatúrák ténye, addig nálunk egy teljesen félreértett és szándékosan félremagyarázott mondat - tehát pusztán szavak, nem pedig konkrét tettek - hatására tízezrek mozdulnak meg, s?t létrejön az ad hoc politikai nagykoalíció a „széls?ségesekek” karanténba zárása végett és egyes paranoiás agyakban vizionált náciizmus/fasizmus rémképe ellen. Ha az alkalomra teljes létszámban összekolompolt hitfelekezet valóban a fasizmus ellen akart volna tüntetni, akkor a Kossuth tér helyett inkább a Fullánk utcába kellett volna menniük. Valódi fasizmus ugyanis már csak Izraelben létezik, hiszen három f? jellegzetessége: a nacionalizmus, az autoritarizmus és az etnocentrizmus tökéletesen passzol a cionista rezsimre, amely külügyminisztere, Avigdor Lieberman szerint egy „etnikailag homogén” állam létrehozására törekszik (Le Monde, 2010. szeptember 19.)

ZIONISM VS RACISM

1948. december 4-én az USA-ba látogató Menahem Begin személye elleni tiltakozásul 26 amerikai zsidó személyiség (köztük Albert Einstein) levelet küld a New York Timesnak. Ebben Begin pártját úgy mutatják be, mint amely „nagyon közel áll a náci és fasiszta pártokhoz ... tagságát a volt Irgun Cvai Leumi palesztinai széls?jobboldali sovinizsista terrorszervezet adja ... a zsidó közösségen belül az ultranacionalizmus, a vallási miszticizmus és a faji fels?bbrend?ség keverékét prédikálják ... terroruralmat honosítottak meg ... egy 'vezérállam' (Leader State) létrehozása céljából. (...) A múltbéli tetteik?l megítélhetjük, hogy mit lehet várni t?lük a jöv?ben.”

2001. december 14-én Németh Sándor, a Hit Gyülekezete guruja imígyen hirdeti Hetek c. lapjukban: „Minden túlzás nélkül állíthatjuk, hogy Izraelnek az állami, politikai jelent?sége mellett teológiai és szellemi jelent?sége is egyedülálló. (...) Mi - sokakkal együtt - Izraelt a jöv? kulcsának tartjuk. Azok, akik az isteni és jó oldalra akarnak állni, azoknak a sötétség idejében Izrael és a zsidó nép mellé kell állniuk.”

2012. december 2-án valójában egy keresztény cionista er?demonstráció zajlott Budapesten az Einstein és társai által anno megjósolt, Begin és követ?i által pedig id?közben létrehozott „vezérállam” melletti szimpátia kinyilvánítására. Potenciális hazai kollaboránsainak tömege és fanatizmusa láttán minden okunk megvan aggódni, felháborodni vagy akár rettegni.

Gazdag István - demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló